సకల విద్యలు నేర్చి సభ జయించగవచ్చు
శూరుడై రణమందు పోరవచ్చు
రాజరాజై పుట్టి రాజ్యమేలగవచ్చు
హేమ గోదానముల్ చేయవచ్చు
గగనమందున్న చుక్కల లెక్కగొనవచ్చు
జీవరాసుల పేర్లు చెప్పవచ్చు
అష్టాంగ విద్యల నభ్యసింపగవచ్చు
చంద్ర మండలమైన చేరవచ్చు
కాని దేహేంద్రియముల కరికట్టి ఎపుడు
మనసు నిల్పి యంతర్ముఖముగను జేసి
నిశ్చల సమాధి చిత్తుడై నిలువలేడు.
రిక్తకోరికలను మోపు ఎత్తుకొనుచు
తిరుగుచున్నారు నిజరూపు తెలియలేక
తిలలయందున తైలంబు వెలయునటుల
దేవుడున్నాడు నీలోన తెలియరయ్య.

ప్రేమస్వరూపులారా!

శరీరములో, గగనాకాశమందు ఎండనీడలు వలె, జీవుడులో దేవుడు నివసించుచున్నాడు. ఎండనీడలు ఒకదాని ప్రక్కన ఒకటి, ఒకదానిలో ఒకటి అవినాభావ సంబంధమై, అన్యోన్యాశ్రయమై వుంటున్నవి. అటులనే జీవుడు దేవుడు ఒకదానినొకటి అనుసరించి అన్యోన్యాశ్రయమై, అవినాభావ సంబంధములో హృదయములో నిలిచి వున్నవి. నీడలు వేరు వేరు రూపములుగా వుండినప్పటికిని ఎండ ఒక్కటిగానే వుంటుంది. అట్టులనే జీవులు వేరువేరు రూపములుగా కన్పించుచున్నప్పటికిని దైవము ఒకటిగానే వుంటున్నాడు. జీవులకు ఉపాధి పరిమితి. దేవుడు సర్వాంతర్యామి. ఉపాధి రహితుడు. ఇట్టి నిజ తత్త్వమును గుర్తించి అనుభవించి, ఆనందించి జగత్తునకందించే నిమిత్తమై ఆనాటి ప్రజలు యజ్ఞయాగాది క్రతువులు ప్రారంభించారు.

దేహమునకు యింద్రియములు ప్రధానము. ఈ యింద్రియముల కంటె కూడ యింద్రియ భావములు అత్యంత బలవత్తరమైనవి. శబ్దస్పర్శరూపరసగంధాదులు. ఈ యింద్రియములన్నింటికంటె వాగింద్రియము మహాశక్తిమ

తమైనది. ఈ యింద్రియములన్నింటికి అధిపతి మనస్సు. మనస్సునకు అధిపతి బుద్ధి. బుద్ధికి అధిపతి జీవుడు. జీవునికి అధిపతి దేవుడు. ఇంద్రియములు మనస్సుతో చేర్చి మనస్సును బుద్ధితో కలిపి బుద్ధిని జీవముతో చేర్చినప్పుడే యీ జీవబ్రహ్మముల యొక్క ఐక్యత మనకు అర్థమవుతుంది. ఇంద్రియములన్నింటి కంటె జిహ్వేంద్రియము మహాశక్తివంతమైనది. ఒక్క జిహ్వేంద్రియాన్ని మనము వశం చేసుకుంటే సర్వేంద్రియములు కూడా వశమైపోతాయి. ఈ జిహ్వేంద్రియము తినటము, మాట్లాడటము. ఈ జిహ్వేంద్రియమును మనస్సుతో చేర్చినప్పుడు యీ మాటలు నిల్చిపోతాయి. అప్పటినుండి మనసు మాట్లాడుటం ప్రారంభిస్తుంది. మనసు మాటలను నిలిపివేయుటకై బుద్ధిని హెచ్చరించాలి. బుద్ధిని మేలుకొలిపినప్పుడు మనసు మాటలు నిలిపించి యీ మనసు బుద్ధితో ఐక్యంగావించుకుంటుంది. ఇంద్రియములు మనస్సుతో మనస్సు బుద్ధితో చేరినప్పుడు బుద్ధికి బుద్ధి చెప్పి యీ బుద్ధిని జీవము వైపుకు మరల్చే ప్రయత్నం మనం చేయాలి. ఈ బుద్ధిని జీవము వైపునకు మరల్చినప్పుడే యీ జీవము బ్రహ్మముతో ఐక్యమైపోతుంది. ఇది సరైన సాధన.

కాని యిట్టి సక్రమమైన సాధనను గుర్తించుకొనలేక నిరంతరము భోగభాగ్యముల నిమిత్తము, ఆశల నిమిత్తము బాహ్యమైన దృష్టిని అభివృద్ధిగావించుకుంటున్నాడు మానవుడు. బహుశ యిది వారి తప్పు కాకపోవచ్చు. ఇంద్రియములన్ని కూడా బహిర్ముఖమై వుంటున్నాయి. కన్నులు బహిర్ముఖమే. చెవులు బహిర్ముఖమే. నోరు బహిర్ముఖమే. ముక్కు బహిర్ముఖమే. ఈ యింద్రియములన్ని బహిర్ముఖముగా వుండటం చేత మానవుని యొక్క తత్వము బహిర్ముఖములో అభివృద్ధిగావించుకుంటున్నది. ఐతే యీ అంతర్బహిర్ముఖములకు ఒక అవినాభావ సంబంధమున్నది. బాహ్య ప్రపంచమునకు, అంతర్లోకమునకు వున్న అవినాభావ సంబంధాన్ని గుర్తించటానికి ప్రయత్నించాలి మానవుడు. అందాన్ని చూచి ఆనందించేది, ఆహారాన్ని చూచి ఆస్వాదించేది పరిమళాన్ని చూచి పరవసించేది దేహమా లేక మనసా? చక్కగా విచారణ సలిపినప్పుడు ఆత్మనే యివన్నీ అనుభవించుచున్నది కాని దేహము కాదు. ఇట్టి ఆత్మానందమును అనుభవించటమే మానవుని ప్రధాన కర్తవ్యము.

బాహ్యదృష్టికి మూలము, అంతర్దృష్టికి ఆది ఆత్మనే. ఈ ఆత్మానందమంటే ఏమిటి? సర్వసౌకర్యములతో తులతూగుచు, దేహసంబంధమైన పుష్టి, సంతుష్టి పురస్కరించుకొని మానవుడు ఆనందిస్తూ వుంటాడు. ఆ ఆనందము మానవునికి అత్యంత ఆనందముగా గోచరిస్తుంది. కాని యీ ఆనందముకంటె నూరురెట్లు అధికమైనది గంధర్వానందము. ఈ గంధర్వానందము కంటె దేవానందమనేది మరింత నూరురెట్లు ఆనందమైనది. ఈ దేవానందము కంటె దేవేంద్రుని ఆనందము మరింత నూరురెట్లు అధికమైనది. ఈ దేవేంద్ర ఆనందము కంటె నూరురెట్లు అధికమైనది ఇంద్రానం

108108903

దము. ఇంద్రానందముకంటె నూరురెట్లు అధికమైనది ప్రజాపతి ఆనందము. ఆ ప్రజాపతి ఆనందముకంటె నూరురెట్లు అధికమైనది ఆత్మానందము. ఇట్టి మానవానందము ఆత్మానందమును పోల్చి చూచినప్పుడు యీ దేహానందము, లోకానందము, మానవానందము ఎంతటిది. అల్పమైన విషయములతో, అల్పమైన భావములతో మనము ఆనందించేఆనందమునే మనం మైమరచి పోతున్నాము. ఇట్టి పవిత్రమైన ఆత్మానందములో మనము మునిగినప్పుడు యింకే యేమిటి మనం జ్ఞప్తియందుంచుకోగలము. సర్వము కూడా మరచి ఆ ఆనందములోనే మన జీవితము అంకితమై పోతుంది. ఈ ఆత్మానందమే బ్రహ్మానందము. ఈ ఆత్మానందమే అద్వైతానందము. ఈ ఆత్మానందమే పరమానందము. ఈ ఆత్మానందమే యోగానందము. కనుక యీ ఆనందము లేని స్థానము యీ లోకములో కానరాదు. సమస్త పదార్థములందు యీ ఆనందము అంతర్భూతమై వుంటుంది. దీనినే త్యాగరాజు చెప్పాడు.

చీమలో బ్రహ్మలో శివకేశవాదులలో
ప్రేమ మీర వెలసి యుండె బిరుదు వహించిన
సీతారామ నన్ను బ్రోవరా....

చీమ నుండి బ్రహ్మ వరకు వుండినటువంటి ఈ తత్త్వాన్ని ఏ రీతిగా వర్ణించాడు. అని సమస్త జీవులందు యీ దైవానందమున్నదని త్యాగరాజు తన సాధనా సంపత్తి వలన గుర్తించుకోగలిగాడు.

ఈ బ్రహ్మ తత్త్వమనేది మనం యే రీతిగా గుర్తించాలి? ఇక్కడ మానవత్వమనేది ప్రకృతికి సంబంధించినది. ప్రకృతికి రసము జలము. జలమునకు ఫలితము సస్యము. ఆ సస్యమునకు ప్రతిరూపము పురుషుడు. ఈ పురుషుని యొక్క రసము వాక్కు. వాక్కు యొక్క భావము ఋక్కు. ఋక్కు యొక్క సౌందర్యమే సామము. సామము యొక్క రసస్వరూపమే ఓం. ఈ ఓం తత్త్వమనేది ఎక్కడనుండి ఆవిర్భవించినది. విచారణ చేస్తే పృథ్వినుండియే ఆవిర్భవించింది. ఈ పృథ్వియందున్న సమస్త పదార్థములు యీ ఓం యొక్క శబ్దములోనే నిండి వుంది. శబ్దమంతయూ కూడను ప్రణవనాదమే. కనుకనే ఏ నామము చెప్పవలెనన్నను ఓం ను ప్రథమంగా వుంచుకొని తద్వారా నామమును వుచ్ఛరిస్తూ వస్తున్నారు. ఈ ప్రణవనాదము లేకపోతే యిందులో పృథ్వికి యేమాత్రము విలువ లేదు. ఈ ఋగ్వేదము కూడను యీ సామవేదమునందే అంతర్భూతమై వుంటున్నది. సా, మ. అనే రెండక్షరములు. సా అనగా పృథ్వి. అమ అనగా అగ్ని. స + అమ = సామ. అగ్ని ఋగ్వేదము యొక్క సారము. పృథ్వి సామ వేదము యొక్క సారము. ఏలా వాలా ఋగ్వేద సామవేదములు రెండూ కూడా సామవేదములోనే అంతర్భూతమై వుంటున్నవి.

ఈ ఓం కు ఉద్గీత అని ఒక పేరు. ఉత్ అనగా ప్రాణము. గీ అనగా వాక్కు. థ అనగా అన్నము. ఏలా వాలా ఆత్మ, మనసు, శరీరము యీ మూడింటి యందు

అంతర్భూతమైన తత్వమే ఓం. దీనినే ప్రజ్ఞ అన్నారు. ఆత్మ, మనస్సు, శరీరము అందరియొక్క ఆకారమే. ఈ మూడును లేని ఆకారము సృష్టియందు కనరాదు. కనుక ఓంకారమనేది మన యొక్క ఆకారమే కాని వికారము కాదని గుర్తించి వర్తించాలి. ఏ తత్వమును ప్రబోధించే తత్వమే వేదము యొక్క సారము. సమస్తము ఓం అనే బ్రహ్మమునుండే ఆవిర్భవిస్తూ వస్తున్నది. పుట్టుట పెరుగుట నశించుట ఈ అన్నింటికి కూడా ఒక్క బ్రహ్మతత్వమే మూలాధారము. 'తత్ జలాన్' అని వేదములో ఒక పదము. ఇదియె బ్రహ్మసూత్రము యొక్క ప్రధాన సూత్రము. తత్ అనగా దానినుండి, జ-అనగా జన్మించటము-ల-అనగా లయమొందటము. త-అనగా అభివృద్ధిగాంచటము. తత్ జలాన్ అనగా యేమి? దేని నుండి పుట్టినదో, దేని లో లయమగుచున్నదో దానినుండి యే అభివృద్ధిగాంచుచున్నది. ఇట్టి మహా పవిత్రమైన సూత్రములు వేదమునందు ఇమిడి వుండినప్పటికి దీనిని సరైన మార్గములో అందించే మహనీయులు లేక పోవటం చేత, అర్థము కాక పోవటం చేతను వేదినన్నిటిని అనర్థములుగా భావించి యదార్థములను మరుగు పరచి అనర్థాలను పెంచుతూ వచ్చారు.

ఏలాగైతే మానవుని జీవితమంతయు యజ్ఞమయమే. మానవుడు చేసే సర్వకర్మలకు మూడు కాలములుంటున్నాయి. ప్రాతఃకాలము, మాధ్యాహ్నకాలము, సాయంకాలము. మన జీవితములో ప్రాతఃకాలమనేది 24 సంవత్సరములుగా వుంటుంది. అనగా కేవలము ఒక దేహము యొక్క తత్వమునే గాక, విద్యావిధానమును భావములను, భవిష్యత్తుయొక్క విషయములను తలయందుంచుకొని తద్వారా నిరంతరము కర్మలనాచరించే ఉత్సాహోత్సాహములే ఈ ప్రాతః సమయము యొక్క అంతరార్థము. ఇది బాల్యస్థితియని కూడను చెప్ప వచ్చును. రెండవది మాధ్యాహ్నసమయము. అది 44 సంవత్సరములు. ఇంక సాయం సమయమనేది 48 సంవత్సరములు. అన్నిచేరి 116 సంవత్సరములు మానవుని యొక్క జీవితము. 116 సంవత్సరములు జీవించవలసిన మానవుడు యే కొద్ది కాలములోనే మరణిస్తున్నాడంటే దీనికి కారణమేమిటి? మానవుడు తన జీవిత విధానములో అనుసరించవలసిన మార్గములు తప్పి అపమార్గము పట్టి తన ఆరోగ్యమును చెడుపుకొని జీవితమును క్షీణింప చేసుకుంటున్నాడు. జీవితము యొక్క విధానము మానవుని యొక్క హృదయములో ఇమిడి వుంటున్నది. ఈనాటి మానవుని యొక్క విచారము, అపనమ్మకముల చేతనే తన జీవితమును అంకితము గావించుకుంటున్నాడు. ప్రపంచమంతయు కూడా భగవంతుని యొక్క స్వరూపమే. ఇలాంటి ప్రపంచమునందు వుండినటువంటి సమస్త పదార్థములు కూడా బ్రహ్మస్వరూపమే.

నిజముగా నీవు భగవంతుని ఇష్టపడిన వాడవైతే, ప్రేమించినవాడవైతే ఈ ప్రపంచమునందుగల సమస్త పదార్థములను ప్రేమించాలి. దేనినీ ద్వేషించరాదు. ఎవరిని పరిహసించరాదు. ఎవరినీ దూషించరాదు. ఎవరినీ బాధించరాదు. ఇవి

భగవంతుని యొక్క స్వరూపములే. ఇట్టి భావములతో మానవుడు తన జీవితమును గడిపినప్పుడు పూర్ణాయుష్యంతుడై పూర్ణత్వాన్ని కూడా అనుభవించగలడు. కాని యీనాటి మానవుడు సంకుచిత భావములనభివృద్ధిగావించుకొని నా నే అనే బోధముల చేత జీవితమును మధ్యకాలములోనే అంత్యము గావించుకుంటున్నాడు. ఏతే అన్నింటిని తనదిగా భావించవచ్చునని దేనియందు అభిమానము పెంచుకొనరాదు. నా ఆవు యీనింది. నా దూడను దెబ్బ తగిలిందని నా ఆవు, నా దూడ అనే అభిమానం చేత దానిని పోషిస్తున్నాడు. కాని అతనికి తెలుసు యిది నాది కాదని. తనది కానప్పటికి తనదిగా భావించి దానిని పోషిస్తున్నాడు అదే విధముగానే యీ జగత్తునందున్న సమస్త పదార్థములు నీవి కానప్పటికిని నీవిగా భావించి దాని యొక్క పోషణ నీవు చేయుటానికి తగిన కృషి సల్పాలి: పోషణ చేయనక్కరలేదు. దాని పోషణకు అడ్డు తగలకుండా వుంటే అదే చాలు. అదియే 18 పురాణములందు వున్నటువంటి మహా సారము. రెండు వాక్యములు. Help లులు Hurt గలులు. పరోపకారపుణ్యాయ పాపాయ పరపీడనమ్. నీవు సాయం చేయకపోతే ఫరవాలేదు కాదు చేయకపోతే అదే పది వేలు. ఈ విధమైన భావాలు భగవత్త్వం చేతనే అభివృద్ధి గాంచునుగాని ప్రాకృతమైన భావం చేత పరోపకార భావములు, విశాలమైన భావములు, సున్నితమైన భావములు, పవిత్రమైన భావములు మానవుని యందు అభివృద్ధి అగుటకు ఏ మాత్రము అవకాశము లేదు. కనుక ప్రతి మానవుని యందు దివ్య భావములు, నవ్యమైన భావములు అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. ఇట్టి దివ్యభావములనభివృద్ధి గావించుకుని తద్వారా జగత్తునకు అందించే నిమిత్తమై ప్రాచీన కాలమునుండి మహర్షులు యిలాంటి యజ్ఞయాగాది క్రతువులనే కర్మల చేత యీ పవిత్రమైన ప్రచారప్రబోధలు సల్పుతూ వచ్చారు.

ప్రేమ స్వరూపులారా! భగవంతుని యొక్క తత్వము అంత సులభంగా అర్థమయ్యేది కాదు. నిత్య జీవితములో మనము సత్యమైన విషయాన్ని లోతుగా దిగి విచారించినప్పుడు ఎవరికి వారికే యిది దోషమని, యిది మంచిదని మన ఆత్మసాక్షిగా మనం నిర్ణయం చేసుకోవచ్చు. ఏదో ఒక పుస్తకము చేతనో లేక ఒక ఆవేశము చేతనో ఎవరినైనా మనము అనరాని మాటలు అనవచ్చు. తదుపరి శాంతపడిన తరువాత చల్లబడిన తరువాత తన యొక్క హృదయమే తనను బాధింప చేస్తుంది. ఎంతటి మాటలు అన్నాను యిది నాది తప్పు అని తనూ తాను పశ్చాత్తాప పడతాడు. కాని ఆ పశ్చాత్తాపాన్ని బయట వెల్లడించడు. అది అప్పటికి మాత్రమే అణగద్రొక్కుతాడు. నిజముగా శాశ్వతమైన పశ్చాత్తాపమే వుంటే మరొక తూరి అలాంటి మాటలను అనుపూనుకోడు. దోషములు చేయుటం పశ్చాత్తాప పడటం; పశ్చాత్తాపం దోషములు చేయటం + - + - = 0 ఇంతే మన జీవితము. ఈ నాటి జగత్తునందు దినమూ తప్పులు చేయటం ఆ తప్పులు తప్పులని భావించటము తిరిగి రెండవ దినము తప్పులు

108108906

చేయుటయము ఈ తప్పులను తప్పులుగా పశ్చాత్తాపపడినటువంటి వాడైతే రెండవదినము తిరిగి యీ తప్పులలో ఎందుకు ప్రవేశిస్తున్నాడు. కనుక తెలిసో తెలియకో ఒకసారి దోషములు చేసినప్పుడు తిరిగి అట్టి దోషములు రాకుండా చూసుకోవాలి. ఇదియే నిజమైన మానవత్వము అయితే సత్యతత్త్వము. ప్రతి విషయమునందు కూడను, ప్రతి వాక్కునందు కూడను, ప్రతి చర్యయందు కూడను దివ్యత్వమనే చైతన్యము అన్నింటియందు వ్యాప్తియై వున్నదనే సత్యాన్ని మనం విశ్వసించాలి. తత్ జలాన్ అనేటువంటి దానిలో యీ దేహము, మనస్సు, ప్రాణము యీ మూడింటి యందు వున్న ప్రజ్ఞను మనం చక్కగా విచారించుకోవాలి. అదియే ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ అన్నారు. అదే constant integrated awareness. అలాంటి ప్రజ్ఞ మన వెంటనే జంటనే యింటనే వుండి కూడను దానిని గుర్తించుకోలేక పోవటమనేది యింతకంటె గొప్ప అజ్ఞానము మరొకటి లేదు.

ఇది కేవలం చదువులతో లభ్యమయ్యేది కాదు. లేక గ్రంథములలో మనం నేర్చుకోవలసినది కాదు. నిత్య జీవితములో మనయొక్క అనుభూతుల ద్వారా దీనిని అర్థం చేసుకోవాలి.

ఎన్ని విద్యలు నేర్చియు నేమి ఫలము
తన నొసట వ్రాత తప్పింప తరము కాదు
చెడ్డ బుద్ధులు తన తల చేరెనేని
బండ బారును బుద్ధులు ఎండబారు.

ఎప్పుడు చూచినా యితరులను దూషించటము, యితరులను విమర్శించటము యిది మానవునకు సరైనది కాదు. కేవలము దానవ లక్షణము. ఇలాంటి గుణములు వున్న మానవుడు యేనాటికిని శాంతిని అందుకోలేడు. తన తత్వాన్ని తాను మార్చుకోవాలి. తనుమార్చక గృహమును మార్చుకొనక లోకమును మార్చుటకు ప్రయత్నించటమంటే కేవలము వెర్రితనము. దైవము సర్వత్ర వుంటున్నాడనే విశ్వాసమును మొదట పెంచుకోవాలి. ఒక సైంటిస్టు సూర్యుని చూచి యిది కేవలము హైడ్రోజన్ బాల్ అన్నాడు. కానీ దివ్యమైన భగవత్ సాధకుడు ఆహా! సూర్యుడు లోకారాధకుడు. ఇతను ప్రత్యక్ష దైవము సూర్యుడే లేకపోతే సృష్టియే లేదు. సమస్త ఋతువులను, దిన చర్యలను రాత్రింబవళ్లు అంతా సూర్యుడే మూలకారణము. సూర్యారాధన సలుపుతూ వుంటాడు భక్తుడు సైంటిస్టుకు, సన్యాసికి వున్న వ్యత్యాసమెంతటిదో చూడండి. కేవలము హైడ్రోజన్ బాల్ అనుకుని యింతటితో తాను ముగించుకుంటే ఎంత అవివేకి అతను. సమస్త శక్తులు కూడను సూర్యుని నుండియే ఆవిర్భవిస్తున్నాయి. ఇది ఒక ball మాదిరి చూచుకొని అలక్ష్యపరుస్తున్నాడు. కృతజ్ఞత లేని క్రూరులు వారు. సూర్యుడే లేకపోతే తానే లేడు. సూర్యుడే లేకపోతే తమ యొక్క పరిశీలనలు, పరిశోధనలు యేమాత్రం చేయ

వారు. ఇట్టి కృతజ్ఞత లేని వాడే మానవుడు అని. కనుక ప్రతి ఒక్కరు కూడను తాము పొందిన దానిని, తాము ఆనందించిన దానిని, అనుభవించిన దానిని ప్రత్యుపకారముగా మనం చేయాలి.

ఒక పచ్చని వృక్షమును చూచినప్పుడో, పచ్చని పర్వతములు చూసినప్పుడో భక్తుడు, ఆహా! ప్రకృతి యొక్క సౌందర్యమింత గొప్పది! ఈ సౌందర్యమంతా కూడా భగవంతుని యొక్క సౌందర్యమని God is nature అంటాడు. ఒక సైంటిస్టు వస్తాడు. దీని పచ్చదనమంతా కూడను క్లోరోఫిల్ వల్ల వస్తుంది అనుకుంటాడు. ఈ క్లోరోఫిల్ కు భగవంతుని సౌందర్యమునకు ఎంత difference వుంటున్నదో చూడండి. వీళ్లు అల్ప భావములంటే పోతున్నారు. ఆధ్యాత్మిక భావములు, ఉన్నత భావములను వాడు అందుకుంటున్నాడు. గోడ కట్టు వాడు దిన దినమునకూ పైపైకే పోతుంటాడు. బావి త్రవ్వువాడు దిన దినమునకు క్రిందకే పోతుంటాడు. Saints గోడ కట్టే వారు. దిన దినానికి దిన దినానికి ఉన్నత భావముల అభివృద్ధి పరచుకొని ఉన్నత స్థాయికి చేరుతున్నారు. ప్రతి దానిని ప్రకృతి క్రిందకి దిగజార్చుకుంటూ కేవలం బావి త్రవ్వే వానివలె పరిశీలన పరిశోధన - పరిశీలన, పరిశోధన అని క్రిందకే దిగి పోతున్నారు. సైన్సు టెక్నాలజీలో ఏమీ దోషం లేదు. కాని మానవుని యొక్క మనస్సులోనే సర్వదోషములు వుంటున్నాయి. అనుభవించవలసిన మార్గంలో అనుభవించాలి. చింతించవలసిన మార్గంలో చింతించాలి. అన్నింటిని అలక్ష్యపరచటం అహంకారము యొక్క స్వరూపము. సుందరయ్యర్ చెప్పినట్లుగా అహంకారము, ఆడంబరము వుండినంత వరకు ఆత్మాభిమానమనేది ఏనాటికి వారికి చేజిక్కదు.

ప్రేమస్వరూపులారా! అహంకారమునకే మాత్రం అవకాశం లేదు మనలో. ఇంతటి విశాల ప్రపంచములో ఎంతటి వారము మనము. ఆ భావము చేత అహంకారమునకవకాశము ఇవ్వకుండా చూసుకోవాలి. అందరియందు వున్న ఆత్మ తత్త్వం ఒక్కటే అనే సమత్వాన్ని పెంచుకోవాలి. నీడలు వేరు వేరుగా వుండినట్లుగా దేహములు వేరు వేరుగా వుండవచ్చును. ఈ నీడ ప్రక్కలో ఎండ వుంటున్నది. ఎండనే లేకపోతే నీడనే వుండదు. నీడలో కూడను ఎండ యొక్క వెలుతురు వుంటుంది కనుక ప్రతి దానికి కూడా side by side ఆత్మ తత్త్వమనేది ఉపాధి భేదము దూరం చేసినప్పుడు రెండూ ఒక్కటై పోతాయి. దీనినే వేదాంతము తత్త్వమసి అన్నది. దీనికి దేహము వుంది దానికి దేహము లేదు. ఈ దేహమనే ఉపాధి దూరము చేస్తే జీవుడు దేవుడూ ఒక్కడే. భేదము ఏ మాత్రము కూడా లేదు.

దివ్యాత్మ స్వరూపులారా! ఉన్నతమైన భావములను, ఉత్తమమైన మార్గములను అభివృద్ధి పరచుకొని అందరూ అన్యోన్యమైన దైవసంతతిగా మనం జీవించినప్పుడే లోకము కూడా ఎంతైనా సుఖ సంతోషములను అనుభవిస్తుంది.

ప్రాచీన కాలము నుండి భారతదేశము దేశ దేశములకు ఆధ్యాత్మిక ప్రభావాన్ని, ప్రబోధలను అందించిన దేశము. కనుకనే ఆనాటి మొదలు నేటి వరకు 'లోకాస్సమస్తా సుఖినో భవంతు' అందరూ కూడా సుఖంగా వుండాలనేదే మన హైందవ సాంప్రదాయము. ఎవరియందు కూడా మనం ఎట్టి ద్వేష భావాన్ని పెట్టుకోరాదు. ఇది ఎవరికి ప్రమాదం కలుగుతుంది. ఆ ద్వేషము ఉన్నవారికే ప్రమాదము కలుగుతుంది. ఆ యొక్క reaction, resound తిరిగి వెనుకకే కొడుతుంది. ఇతరుల మంచిని మనం కోరుతూ వస్తే తిరిగి దైవం మనం మంచి కోరుతూ వస్తుంది. దీనినే తెలిసు వారు చెరపకురా చెడేవు అంటారు. ఇతరుల చెడుపును మనమేమాత్రం ఆశించరాదు. కనుక అందరి మంచిని మనం ఆశించి అందరి క్షేమాన్ని మనము కోరి దివ్యమైన ఆత్మభావము చేత జగత్తును మనం అనుభవించటానికి ప్రయత్నించాలి. పారమార్థిక దృష్టితో ప్రకృతిని మనం అనుభవించాలి. ఇదియే సర్వవేదముల యొక్క సారము. సర్వశాస్త్రముల యొక్క మూలము. సర్వ గ్రంథముల యొక్క కీలకము. ఇదియే మానవ ప్రస్థానము. ఇట్టి పవిత్రమైన స్థానమును మనమే మాత్రం దుర్వినియోగం చేయకూడదు. మనస్సును, వాక్కును, కర్మలను ఏకం గావించుకొనే విషయములో అనేక విధాలుగా మనము ప్రయత్నం సాగించాలి. అప్పుడే మనము నిజమైన మానవునిగా రూపొందుతాము. మనసులో ఒకటి, మాటలో ఒకటి, క్రియలో మరొకటి ఆచరించటానికి పోతే మనం నిజంగా దానవులుగా మారిపోతాము. బ్రహ్మవిద్ బ్రహ్మైవ భవతి. దేనిని మనం ఆశిస్తున్నామో, దేనిని మనము చింతిస్తున్నామో ఆ చింత యొక్క స్వరూపాన్ని మనము పొందుతాము. కనుక Be good. Do good. See good. This is the way to God. మంచిగా వుండాలి. మంచిని చూడాలి. మంచిని చెప్పాలి. ఇదే నిజమైన భావము, నిజమైన భక్తి. నిజమైన బ్రహ్మతత్త్వము